

Mulle meeldib olla naine

Möödunud nädalal oma kahekümne viiendat sünnipäeva tähistanud Anna-Maria Galojani ees seisab sel pühapäeval ees elu üks tähtsamaid ristteid. Tallinna Kesklinna, Lasnamäe ja Pirita inimesed otsustavad, kas noorest politoloogist saab Reformierakonna saadik Toompeal või jätkub senine kirev elu kümnel rindel.

Kas ülikooliharidusega politoloogile on huvi poliitika vastu kohustuslik?

Küsiks vastu, et kas arstil on huvi meditsiini vastu kohustuslik?

Mind on alati huvitanud kõik, mis on seotud otseselt inimestega. Ent ka kunagi pole mind ükskõikseks jätnud meie väikese riigi ja selle ühiskonna saatus.

Politoloogia ja poliitika vahele ei tohiks mingil juhul panna võrdsmärki. Neid mõisteid võib vaid kõrvutada. Minule näiteks oleks ülimalt tähtis teada, mil moel oleks võimalik meie elu muuta paremaks. Teisalt võttes peaks seda saama teha igal elualal. Mõistagi juhul, kui oma tööd võtta südamega.

Noorest east hoolimata olete oma elus palju jõudnud?

Ülikooli teisel kursusel olin praktiliselt välisministeeriumis ja pakuti isegi võimalust sinna alaliselt tööle asuda. See aga tähendanuks üleminekut kaugõppesse, mis ei sobinud mulle kuidagi. Aga sõidud Tartust Tallinnasse tihenesid sellegi poolest – mind valiti Eesti Euroopa Liikumise nõukogusse. Neid sõite oli nädalas vähemalt 2-3 korda.

Pärast ülikooli lõpetamist asusin teadusmagistraatuuri rahvusvaheliste suhete erialale ja minu uurimissteemaks sai Eesti energeetiline julgeolek. Et tungida sellesse teemasse süvitsi, kolisingi Tallinna ja otsustasin mingi aeg töötada ka ise otse transiidist, et omada asjast mitte ainult hägust ettekujutust, vaid konkreetseid teadmisi. Pean oluliseks, et praktilised oskused tugineksid teoreetilistele teadmistele ja vastupidi.

Järelikult peaks noorel neil materiaalsed mured olema sootuks murtud...

Vähemalt mulle on jäänud mulje, et kuuldused transiidiäris makstavatest meeletutest palkadest on sulaselge õhumull. Olen kindel, et kui töötaksin riigitööl, ei kaotaks ma palgas oluliselt.

Ega ma töötä ei jääks ka transiidita. Lõpetasin mullu ka näiteks Eesti Diplomaatide Kooli – küllap leidub sellega alal omi väljakutseid.

Olete mitmel korral öelnud, et kodus ootab teid kindel sõber – inglise kokkerspanjel. Ent noorel neil peaks ju olema keegi veel, kellega käia diskol, kinos, kellele kurta oma südamevalu...

Jah, mul äga head sõbrad ja tuttavd. Mul on nendega väga vedanud.

Ei ole minagi miski tulnukas, et tavalise noore inimese meelelahutusest rõõmu ei tunneks. Suur diskotaja ma pole, aga heast filmist ei ütle ma iial ära. Mõnes hea auraga kohvitoas istun teinekord samuti meelsasti. Näiteks Kadrioru Park Cafe kohvikus, kus pidasin ka väikeses sõprade ringis oma 25. sünnipäeva. Või Petersoni kohvikus Narva maanteel. Väga hubane koht.

Kes on inimesed, kes tekitavad teie varjamatu sümpaatiat ja sõprustki?

Sõbrad tulevad mu ellu ise, nende valikul pole kriteeriume, et sina kõlbad ja sina mitte. Minu sõpruskonda kuulub kunstiinimesi ja ärimehi. Käin läbi täppisteadlastega ja arvutiinimestega. Nende ühiseks nimetajaks on vahest see, et nad kõik püüdlevad elus edasi ja on valmis selle nimel ka tööd tegema.

Mis saab siis, kui esimesed valimised ei too veel täistabamust?

Tean, et ühegi kandidaadi elu ei lõpe 4. märtsil. Algab uus nädal, algavad ka uued tööd. Peaasi on teada, mida tahad ja teha oma tööd pühendusega ja südamega.

